

РЕШЕНИЕ

№ 33319

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **7346** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от АПК, вр. чл. 25 и сл. от ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. Р. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, ап. 2, чрез адв. К. М., срещу Решение № 513005-125 / 09. 06. 2025 г. на директора на СДВР, в частта в която е отказано изтриването на личните данни на С. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – С. във връзка с наказателно производство пред СГС, НК, 11 състав по НОХД № 50/1994 г.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно и незаконосъобразно е приел, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на С. Р. М.. Искането до съда е за отмяна на акта в оспорената част и заличаване на обработваните в ИРПС - С. лични данни. Претендира разноси по списък.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата. Депозира писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 328605-50 от 14.03.2025 г. по описа на ГДНП С. Р. М. е поискал снемане на полицейски регистрации, достъп и заличаване на лични данни обработвани в информационните фондове на МВР.

По данни на „Картотека полицейска регистрация“ – ГДНП е установено, че за С. Р. М. се обработват данни за извършени полицейски регистрации, както следва:

- № 14338 от 10.01.1994 г. по описа на 01 РУ – СДВР, извършена му за деяние по чл. 212, ал. 4 от НК;

- № 15823 от 04.02.2013 г. по описа на 04 РУ – СДВР, извършена му за деяние по чл. 290 от НК по ДП № 2287/ 2012 г. по описа на 04 РУ – СДВР.

В автоматизирани информационни фондове на МВР за С. Р. М. се обработват данни за:

- „извършител“ по ЗМ № 2287/ 13.11.2012 г. на 04 РУ – СДВР за деяние по чл. 290, ал. 1 от НК;

- „извършител“ по ЗМ № 15150/ 03.07.2017 г. на 06 РУ – СДВР за деяние по чл. 212, ал. 1 от НК;

- Наказателно производство, „условно наказание“, присъда от 31.10.1994 г., постановено по НОХД № 816/ 1994 г. на СРС;

- Наказателно производство, „лишаване от свобода“, присъда от 31.10.1994 г., постановено по НОХД № 815/ 1994 г. на СРС.

Във връзка с установеното и на основание чл. 19, ал. 4 от НРИСПР, както и на основание чл. 15, ал. 1 вр. чл. 14, ал. 4 от Вътрешните правила за организацията на работата на МВР по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР, копие от заявление вх. № 328605-50 от 14.03.2025 г. е изпратено на СДВР по компетентност в частта на искането за изтриване на лични данни и за извършване на проверка в частта от искането за снемане на полицейска регистрация.

До С. Р. М. е изпратено писмо, с което е информиран, че заявлението му е изпратено по компетентност до СДВР за произнасяне в посочената част.

Производството пред СДВР се е развило по реда на чл. 42, ал. 1, чл. 45, чл. 55 и чл. 56, ал. 2 и ал. 6 от ЗЗЛД във връзка с чл. 25, ал. 3 от ЗМВР.

Установено е, че с присъда на СГС, НК, 11 състав по НОХД № 50/1994 г., С. М. е признат за виновен в това, че на 26.10.1993 г. в [населено място], [улица] офис на фирма „Артемис“ ООД, чрез използване на неистински официален документ – авизо по платежно нареждане до „Първа източна международна банка“ е получил без правно основание чуждо движими имущество – 300 кг. прах „Аспартам – Нутрасуит“ на стойност 651 000 лева, собственост на фирма „Артемис“ ООД, с намерение да ги присвои, като документната измама е в големи размери, поради което и на основание чл. 212, ал. 3 вр. чл. 54 от НК, му налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 (три) години, като зачита предварителното задържане от 30.10.1993 г. до 27.05.1994 г. С Решение № 348/ 31.10.1994 г. на ВКС, III НО, присъдата е изменена и на С. М. е определено наказание в размер на 2 (две) години „лишаване от свобода“, като на основание чл. 66 от НК отлага изтърпяването на наказанието за срок от 3 (три) години. Решението е влязло в сила на 31.10.1994 г.

С. М. е реабилитиран по право на 13.08.1999 г. на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК.

С Решение № 513005-125 от 09.06.2025 г. в оспорената му част е отказано изтриването на личните данни на С. Р. М., обработвани в Интегрална регионална полицейска система – С. във връзка с наказателно производство „условно наказание“, постановено по присъда на Софийски градски съд, НК, 11 състав по НОХД № 50/ 1994 г. за извършено деяние по чл. 212, ал. 3 вр. чл. 54 от НК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване,

поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия по чл. 29 ЗМВР, съгласно която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Последният е оправомощил директора на Столична дирекция на вътрешните работи да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл. 68 ЗЗЛД.

Решението е издадено в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Посочени са фактическите и правните основания за издаването на административния акт, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност.

Съдът намира, на следващо място, че административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаване на оспореното решение и конкретно Вътрешните правила за организацията на работата в Министерство на вътрешните работи по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР. Административното производство е започнало по искане на заинтересовано лице, което с редовно подадено заявление е поискало заличаването на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР по преписки и досъдебни производства срещу него. Искането е разгледано, след като са изискани доказателства от съответните органи.

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. С разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността, като тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според чл. 25, ал. 3 ЗМВР обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679 и на Закона за защита на личните данни. В чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗМВР се регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Съобразно чл. 26, ал. 2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. На основание чл. 26, ал. 2 ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г.).

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Инstrukцията в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на

НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл. 2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават. По - конкретно това са следните хипотези: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 5 НПК; на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); лицето е починало – във всички останали случаи.

За да се прецени дали са налице основания за заличаване на данните, от една страна следва да се съблюдават предпоставките на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/ 20.10.2014 г., а от друга дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели, регламентирани в разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от Инструкцията, съгласно която целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред.

С Инструкция № 8121з-1280 от 7 октомври 2021 г. на министъра на вътрешните работи се определя редът за обработване на лични данни, като в чл. 21 и чл. 22 се регламентира редът за изтриване на личните данни.

В настоящия случай се установява, че заявителят е осъден за престъпление от общ характер, което обстоятелство формално и по аргумент на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. е основание неговите данни да се съхраняват в съответния регистър и да могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи на МВР без никакви ограничения във времето до смъртта на това лице.

Същевременно при постановяване на оспорения отказ е взето предвид не само липсата на основание за заличаване на личните данни с оглед чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., а и даденото с решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. задължително тълкуване, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Последното трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването

или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година е относима в случая, тъй като има за предмет защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, като в чл. 6 от нея изрично е уредено обработването на лични данни на лица, осъдени за престъпление.

Според даденото по-горе тълкуване е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

Последното обосновава извод, че извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР. Това означава, че в хода на административното производство административният орган трябва да извърши проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). В случай, че целите съвпадат с тези по Директива (ЕС) 2016/680, следва да се отчетат горните обстоятелства и да са изложат мотиви за тях, а в случай, че същите се обработват за други различни цели, което е допустимо съгласно /7/ от преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680, следва да се посочат същите в решението.

В тази връзка в хода на административното производство е извършена проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането, като тази проверка не се е ограничила само до основанията за заличаване на данните по националното право, но е направена и преценка на баланса между обществения интерес и правото на субекта на данни за изтриването им, като са изложени мотиви в този смисъл. Извършен е анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на С. Р. М.. Степента на риск на лицето е отчетена като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението.

Изложено е, че С. Р. М. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер, като предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на лични данни на лицето, осъдено за умишлено престъпление от общ характер, включително след настъпване на реабилитация, поради което

мярката е пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено в чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Изложеното обосновава извода, че при постановяване на оспорения отказ за изтриване на личните данни на С. Р. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система - С. във връзка с наказателно производство пред СГС, НК, 11 състав по НОХД № 50/1994 г. е извършена дължимата проверка относно правнорелевантните обстоятелства по приложимото право на ЕС. Изложените мотиви в пълна степен съответстват на посочените по-горе изисквания и обосновават извод за липса на нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени. Излагайки мотиви и на тази плоскост, административния орган е постановил един съответен на материалния закон акт, който не страда от пороците посочени в жалбата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение – 1 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Р. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, ап. 2, чрез адв. К. М., срещу Решение № 513005-125 / 09. 06. 2025 г. на директора на СДВР, в частта в която е отказано изтриването на личните данни на С. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – С. във връзка с наказателно производство пред СГС, НК, 11 състав по НОХД № 50/1994 г.

ОСЪЖДА С. Р. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи С. – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: